

Leiner Laura
Ég veled

LEINER LAURA

Ég veled

L&I

A kitalált történet szereplői is kitaláltak,
mindennemű hasonlóság a valósággal a véletlen műve.

Copyright © Leiner Laura, 2017

© L&L Kiadó, 2017

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában
vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül;
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és tördelésben,
mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a L&L Kiadó Kft., 2017

e-mail: info@llkiado.hu

www.llkiado.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Rehova Kata

A borítót Müller Péter tervezte

Tördelte Bocz József

ISBN 978 615 5653 40 7

„How do I live without the ones I loved?
Time still turns the pages of the book it's burned.”

Avenged Sevenfold – So Far Away

– Add a kezed! Gyerünk már, Újvári Hanna! – kiáltott rám, kizökentve a megilletődöttségemből, mire ösztönösen megráztam a fejem.

– Nem! Menj! Indulj! – ordítottam türelmetlenül a szakadó esőben, tetőtől talpig sárosan.

– Megvárlak – közölte egyszerűen, és nem mozdult előlem. A távolból hangokat hallottam, mire izgatottan odakaptam a fejem, de az esőfüggönyön át semmit nem láttam.

– Akkor valamelyikünk kiesik – fordultam vissza felé, és a szemébe néztem.

– Akkor valamelyikünk kiesik – ismételte meg hanyagul megvonva a vállát, majd a sáros kezét felém nyújtotta. – De nem fog. Na, gyere már! – ragadta meg a karomat mosolyogva, és megpróbált felhúzni, de az ujjai megcsúsztak a vizes bőrömön, és egy hangos kiáltást hallatva visszazuhantam.

1.

Halkan kopogtattam az ajtón, majd benyitottam a titkárságra, és kissé tanácstalanul léptem be. A nyitott ablakok miatt azonnal keresztvázat alakult ki a helyiségben, felkavarva a szobában megrekedt júniusi levegőt.

– Csukd be, mert kivisz a huzat! – szólt az íróasztalnál ülő sulis titkárnő úgy általánosságban, majd felnézett a papírjairól.

– Öhm – simítottam a fülem mögé egy hajtincset, és zavartan megszólaltam. – Az osztályfőnököm küldött, azt mondta, hogy... – suttogtam, mert valamiért az iskolai titkárság az a hely, ahol az ember önkéntelenül is halkán beszél. A titkárnő a szavamba vágva bólogatott.

– Tudom, Hanna. Az igazgató úr perceken belül fogad, addig foglalj helyet a többiek mellett – biccentett félre, én pedig követtem mozdulatát a tekintetemmel, és akkor vettem észre, hogy nem magunk vagyunk. A széksoron már hárman ültek. Az egyik osztálytársam, Lóránt, aki sortban és ujjatlan pólóban várakozott görnyedten, térdei közt leengedett kézzel. Mellette Bernadett, egy évfolyamtársunk ült a tizenegyedik d-ből. A közös tesióráink alkalmával ismertem meg futólag, sportol valamit, ha jól tudom, vízilabdás. Az biztos, hogy valami labdajátékos, mert talált már el kidobósozás

közben, ami után majdnem két hétig zúgott a fejem. Erős lány mindenesetre. Az érkezésemre felpillantott, és némán vette tudomásul, hogy én is itt vagyok. Mellette utolsóként egy vézna, szőkés hajú kilencedikes kissrác ült, Zsombor, akit csak látásból ismertem, és onnan, hogy megnyert valamilyen legőpítő országos versenyt az idei tanévben, ami miatt számos cikkben megemlézték a sulinkkal együtt. Odaléptem hozzájuk, és zavartan köszöntem, majd leültem az egyetlen szabad helyre.

– Hanna, te is itt? – mosolygott Lóránt, mintha az igazgatóiban összefutni olyan boldog pillanat lenne a tanév utolsó napján, a bizonyítványunkkal a kezünkben.

– Úgy tűnik – sziszegtem kelletlenül.

– Te tudod, hogy miért vagyunk itt? – kérdezte tőlem Zsombor megszeppenve. Látszott rajta, hogy megijesztette a szituáció, feltehetőleg még soha nem hívták az igazgatóiba. Ahogyan minket, többieket sem.

– Fogalmam sincs – ráztam meg a fejem őszinte megilletődöttséggel. – A bizonyítványosztás után szólt az osztályfőnök, hogy ne menjek el, hanem jöjjenek ide, mert várnak az igazgatóiban – meséltem a percekkel ezelőtti történeteket.

– Velem is ez volt – motyogta Bernadett a bizonyítványával legyezve az arcát, hátha leszárítja vele a homlokán gyönyöző verejtéket.

– Velem is – helyeselt Lóránt.

– Velem is – suttogta Zsombor. – Csináltunk valami rosszat? – kérdezte elgondolkodva, mire mindhárman átgondoltuk, és egyöntetűen megráztuk a fejünket. Ha balhéről van szó, a sulinkból bárki, de tényleg bárki szóba jöhetett volna, de mi négyen egészen biztos, hogy nem csináltunk semmit.

A behívásunkra mégsem tudott egyikünk sem racionális választ adni, ezért a gondolatainkba merülve ültünk csendben az igazgatói előtti váróban, ahová beszorult a fülledt júniusi levegő.

Az ablakon át kezdtek elhalkulni a hangok, a többi diák elhagyta a sulis környékét, erre a tanévre végleg. Csak mi négyen rostokoltunk az épületben, teljesen döbbenten, mindenki más már a nyári szünet első perceit élvezte, a lehető leggyorsabban távolodva az épülettől. Zsombor unalomúzónek elővette zsebéből a telefonját, mire Bernadett oldalba bökte, és a falon lévő tábla felé biccentett. Mindannyian követjük a szemünkkel a mozdulatot, és leolvastuk a feliratot. „Nincs netezés!!! Csendben ülsz, és vársz, bízva abban, hogy nem rúglak ki! Kocsis igazgató”. És egy okostelefon grafikája, piros vonallal áthúzva. Elgondolkodtató tábla. És kétségkívül hatásos, mert eszünkben sem volt elővenni a telefonunkat, Zsombor is észrevétlenül visszacsúsztatta a zsebébe, és a riasztó táblát szuggerálva várt halálfélelemmel az arcán. A titkárnő felállt, és a falnál lévő vízadagolóhoz lépett, kivett az aljáról egy műanyag poharat, és a gombot megnyomva teltöltötte. A néma csendben fülsiketítően hatott minden egyes korty, miközben mi négyen unottan néztük a folyamatot, mert messze ez volt a legérdekesebb történés a váróban. Semmit nem tudtunk, csak azt, hogy még nem mehetünk el. A falon lévő órára pillantottam, fél percen belül úgy hatvanadszorra. A másodpercmutató idegesítő ketyegéssel járt körbe, a hajam izzadtan tapadt a tarkómhoz, a titkárnő hangosan kortyolgatta a vizet, Bernadett arca előtt repetitíven járt a bizonyítványa, ahogyan a kezében fogva legyezte magát vele. Odakintről távoli nevetést hallottunk. Valaki már

örült a nyári szünetének. Ellentétben velünk, akik nem szabadulhattunk. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre kinyílt az ajtó, és kilépett rajta az igazgató.

– Fáradjatok be – mutatott maga mögé az irodájába. – Zsombikám, minden rendben? Sápadtnak tűnsz – mérte végig a kilencedikest az igazgató, aki azonnal észrevette, hogy Zsombor arcából kifutott minden vér.

– Jól vagyok – motyogta kábán, miközben az igazgató a vállát átölelve beinvitálta.

Mögötte Bernadett és Lóránt is belépett az irodába, a sort pedig én zártam. Az igazgató becsukta mögöttem az ajtót, mire mind a négyen megálltunk az íróasztal előtt, amolyan „na és most?” pillantással nézve körbe. Kocsis igazgató úr leült az asztala mögötti székre, és kezét az álla alatt összekulcsolva, széles mosollyal pásztázott végig minket.

– Gondolom, kíváncsiak vagytok arra, hogy miért vagytok itt – kezdte, miután kiörülte magát azon, hogy előtte állunk.

– Én nagyon – bólogatott Zsombor vadul. Bernadett, Lóránt és én is bizonytalanul biccentettünk, várva, hogy Kocsis folytassa.

– Nagyszerű hírem van! – kezdte ünnepélyesen. – Idén végre sikerült – zárta ökölbe a kezét, és szerencsétlenül megpróbált a levegőbe bokszolni, ezzel fejezve ki az örömét.

– Nem értem. Mi sikerült? – forgolódott Lóránt kérdően.

– Azonnal beavatlak benneteket – lelkesedett az igazgató, és a papírhalomból négy paksamétát csinált, amiket egymás mellé helyezett az asztalán, feltehetőleg azért, hogy majd ki-ossza nekünk. – Az Iskolák Országos Versenye szervezői, röviden csak IOV, értesítést küldött arról, hogy beválogatták iskolánkat a programba. Nyolc éve próbálkozunk mindhiába,

és most végre! Végre itt a lehetőség, hogy bajnokok legyünk!
– magyarázta szinte könnybe lábadt szemmel. Szerettünk volna osztozni Kocsis örömeiben, de valamennyien a homlokunkat ráncolva meredtünk rá. Fogalmunk sem volt, hogy miről beszél.

– Országos micsoda? – kérdezte Bernadett, elsőként kapcsolva.

– Iskolák Országos Versenye! – lelkendezett az igazgató.

– Mindenki ismeri!

– Senki nem ismeri – lombozta le a lány azonnal.

– Dehogynem – legyintett nevetve, aztán bizonytalanul körbefordult, várva, hogy megcáfoljuk a lányt.

– Elnézést, de... én sem tudom, miről van szó – ingattam a fejem.

– Én sem ismerem – szólt Zsombor értetlenül. Utolsóként valamennyien Lórántra néztünk, aki a plafon felé bámulva gondolkodott, folyamatosan rágva a szája szélét.

– Lóránt? – kérdezte az igazgató, mire kizökkent a bambulásból.

– Igen?

– Te ismered?

– Mit? – kérdezte.

Az igazgató kissé idegesen túrt a hajába, és megrázta a fejét.

– Mindegy, hogy ismeritek-e vagy sem. Olvassátok el ezt – nyújtotta felénk egyesével a papírokat. – A versenynek már nyolcéves múltja van – mondta, amíg mi valamennyien belelapoztunk az ismertetőbe. – Higgyétek el, hogy ez nagy dolog. Még soha nem fordult elő, hogy a Szirtes Gimnáziumot beválogatták volna, és most ott vagyunk a versenyen. Megmérgethetjük magunkat a többi iskolával. És amellet, hogy már a

részvétel lehetősége is óriási elismerés, nem feledkezhetünk meg róla, hogy a verseny számos díjjal jár. A nyertes csapat azon túl, hogy címvédőként automatikusan részt vehet a jövő évi versenyben is, megnyeri iskolája számára a győztes kupát. Nézzétek! – mutatta felénk kicsattanó lelkesedéssel a tabletjét, aminek kijelzőjén egy sárga serleg jelent meg. Mi pedig mind a négyen a képernyő fölé hajoltunk, és megnéztük. Az igazgató sokkal tovább mutatta nekünk, mint amennyi látnivaló összesen van egy kupa fotóján, aztán egy idő után el is sötétedett a kijelző, mi pedig még akkor is néztük. Nem mertük megszakítani Kocsis távolba meredését, mert úgy tűnt, a lelki szemei előtt látja, ahogyan az irodáját ékesíti a győztes kupa.

– Szóval... – köszörülte meg a torkát Bernadett. – Ezt a kupát kellene megnyerni a sulinak? – értelmelte, rövidere zárva a dolgot.

– Pontosan – biccentett Kocsis igazgató, visszatérve a gondolataiból. – És idén, ha már ekkora szerencsénk volt, hogy a sorsolás kiválasztott minket, a Szirtes Gimnázium részt vesz a rendezvénysorozaton, és ti négyen szálltok harcba a kupáért – szónokolta ünnepélyesen.

– Mi fogunk versenyezni? – kérdezte Lóránt.

– Így van. És ennek nem az az oka, hogy más diák hallani sem akarna arról, hogy a nyári szünet két hetét feláldozza az IOV miatt – szépitette az igazgató. – Hanem azért küldünk benneteket, mert iskolánk kiválóságai vagytok! – csapta össze a tenyerét lelkesen, de az elejtett tagadó félmondata miatt kissé gyanúsnak tűnt a magyarázata.

– Hogy érti, hogy két hét? – kérdezte Lóránt, én pedig abban a pillanatban felnéztem a kezemben tartott versenyismertetőből.

– Itt azt írják, hogy az Iskolák Országos Versenye egy rendezvénysorozat, ami minden év június végén kerül megrendezésre, és két hétig tart – olvastam fel.

– Június végén? De az a nyári szünet – gondolkodott Lóránt, akinek kissé későn esett le, hogy miről is van szó.

– Bizony – helyeselt Kocsis, és elővette a nyájas arckifejezését, egyértelműen azzal a szándékkal, hogy megpróbáljon meggyőzni minket. – Azonban tudnotok kell, hogy ez semmiképpen sem büntetés. Ez sokkal inkább kiváltság. Ti indulhattok el a versenyen, hogy bebizonyítsátok, csapatként a legjobbak vagytok – buzdított minket kivirultan.

– Hogy lennének a legjobb csapat? Alig ismerjük egymást – gondolkodott hangosan a kilencedikes Zsombor, és a felvetésével mind egyetértettünk. Négyünk kapcsolata a legjobb esetben is kimerült annyiban, hogy hallottunk egymásról ezt-azt, láttuk a másikat a folyosón, közös tesin, vagy a sulis honlapján valami miatt. Még mi, Lóránttal osztálytársakként sem nagyon tudtunk sokat a másikról, mert hiába a napi kontakt, az ő halmaza és az én halmazom nem metszették egymást, éppen ezért semmilyen közös pont nem volt az életünkben, azon túl, hogy egy teremben ültünk az órák alatt.

– Megmagyarázom – bólintott Kocsis igazgató határozottan. – Amikor megkaptam az értesítést, hogy mi is részt vehetünk az ideji versenyen, összehívtam a tantestületet, és megvitattuk közösen, hogy mely tanulóink, vagy ha úgy tetszik, kiválóságaink képviseljék a Szirtes Gimnáziumot a megmérettetésen. Nagy dolog ez nekünk, nyolc éve minden évben beadjuk a jelentkezést, de eddig még soha nem fordult elő, hogy bejutottunk volna a versenybe. Éppen ezért a lehető legerősebb csapatot próbáltuk összerakni. A szabályzat

szerint iskolánként négy tanulót indíthatunk egy kísérő tanárral. Higgyétek el, rengeteg vita és kompromisszum szükségeltetett ahhoz, hogy most ti négyen álljatok itt. A verseny kiírása szerint soha, egyik évben sem lehet előre tudni, hogy milyen helyszínen kerül megrendezésre az IOV, és azt sem, hogy mi lesz a tematikája, vagy milyen típusú feladatokra lehet számítani. Ez mind a verseny kezdetekor derül ki, amikor már nem lehet diákot cserélni. Éppen ezért a legtöbb iskola megpróbálja vegyesen összeállítani csapatát, mindenki igyekszik a legjobb diákjait küldeni, vegyes területekről, hogy csapatként biztosan helytálljanak a versenyen. Így történt, hogy a tantestület összeült, és megvitattuk, hogy legjobb diákjaink közül ki milyen területen a legerősebb. Átnéztük az elmúlt nyolc év Iskolák Országos Versenye leírását, beszámolóit, fotóit, feladatait, és arra a következtetésre jutottunk, hogy semmit nem tudunk előre megjósolni – mesélte, mi pedig erősen koncentrálnak figyeltünk, és megpróbáltuk elképzelni a tanáriban zajló titkos összejöveteleket, ahogyan a pedagógusaink arról vitáznak, hogy kit küldjenek erre a versenyre, amiről jószerivel még senki nem is hallott. Kocsis folytatta a sztorizgatást: – A legégetőbb kérdés az volt, vajon az idei verseny milyen lesz? Mire számíthatunk? Ez sok fejtörést okozott – fújtatott, bemutatva, hogy mennyire nagy gondban voltak. – Abban egyetértettünk, hogy a négyfős csapatból legalább két diákunk sportoló kell, hogy legyen. Az elmúlt években kivétel nélkül minden IOV-rendezvényen volt erőnléti feladat. Tippjeink szerint idén is lesz. Igen ám, de ki tudja előre, hogy milyen erőnléti feladat? Szárazföldi, vagy vízben történő? Esetleg labdajátékos? Passz. Így aztán a tantestület egyöntetű véleménye alapján az a döntés született,

hogy egy fiú és egy lány diákunkat is kiválasztjuk, akik kiemelkedő sportolói eredményeket tudhatnak magukénak. Így esett a döntés Kozák Bernadettre – pillantott a mellettünk álló lányra. – Bernadett, vízilabdakapusként számítunk a tudásodra és tehetségedre az esetleges vizes feladatokban, és az úszószámokban ugyanúgy, mint mondjuk a szárazföldi labdajátékokban, vagy akár bármilyen más erőnléti megmérettetésben, hiszen kiváló atlétatermettel és erős fizikummal rendelkezel – mosolygott Bernadettre, aki megtudva a feladatát, határozottan bólintott, és ökölbe zárta a kezét, miközben a mellette álló vézna Zsombor a lány karját nézte, aminek izomzatán megfeszült a pólójának ujja.

– Aszta! – ámult elismerően Zsombor. Bernadett elégedetten elvigyorodott, és az igazgatóra nézett, aki közben folytatta.

– Az erőnléti feladatokhoz a lányok közül tehát Bernadettet választottuk, a fiúk közül pedig...

– Gondolom, ez nem én vagyok – suttogetta Zsombor szórakozottan, és a kijelentésére mindannyian elmosolyodtunk. A kilencedikes fiú egyébként is fiatalabb volt nálunk két évvel, de külsőleg talán még a korosztályánál is éretlenebbnek tűnt. Az ember simán általános iskolásnak nézte volna kölyökarcra, alacsony termete és sovány alkata miatt.

– Valóban nem – felelte az igazgató kedvesen, és tekintetével megkereste Lórántot. – Vári Lóránt, téged ér a megtsz-teltetés.

– Óriási! Köszí mindenkinek – bólogatott szélesen mosolyogva.

– A tanári karral nem pontosan tudtuk megállapítani, hogy mit sportolsz, de szemmel láthatóan kidolgozott izomzattal rendelkezel, így aztán...

- Gyúrok – segítette ki az igazgatót.
- Nagyszerű, tehát...
- És a lábnapot sem hagyom ki soha – magyarázott tovább.
- Csodás – mosolygott kínosan az igazgató.
- Nézze meg a vádlim – fordított hátat hirtelen Lóránt a sortjában, és megfeszítette a lábát. Így aztán valamennyien gyönyörködhattünk a fiú kidolgozott vádlijában.
- Köszönöm, hogy megmutattad, de most már fordulj vissza szépen – kérte az igazgató.
- Ja, jó – vigyorgott Lóránt, és visszafordult. – Láttad te is, Hanna? – kérdezte tőlem.
- Láttam – biccentettem.
- Tudod, hogy van ez. Mindig kell pár nap lábnap. Ez a mottóm – mesélte.
- Ühüm – bólogattam.
- Ezt amúgy én találtam ki. Nézd meg az Instán, #párna-plábnap.
- Oké, persze – mondtam kicsit idegenkedve, mert nem voltam biztos benne, hogy valaha szeretném látni Lóri saját hashtagjét. De nyilván remek képeket tölt fel.
- Na szóval – csapta össze a tenyerét az igazgató, elterelve figyelmünket a lábnap témáról, amiért őszintén hálás voltam.
- Bernadett és Lóránt, a két sportos diákunk mellé ki kellett találnunk, hogy milyen területről választunk még – mesélte.
- A tantestület egyöntetű véleménye volt, hogy küldenünk kell egy erős reálost a nagy valószínűséggel várható logikai feladatok megoldására. Így aztán, Újvári Hanna – mutatott felém büszke mosollyal az arcán –, örömmre szolgálna, ha a Szirtes csapatában tudhatnálak mint kerületi matematika-verseny győztest.

– Köszönöm, de az már régebben volt – szépítettem, és félénken megráztam a fejem, jelezve, hogy azóta sok minden változott.

– Ugyan, ne szerénykedj. Azok az eredményeid vitathatatlanok, és a te esetedben a választásnál a tavalyi évet abszolút nem vettük figyelembe, mintha meg sem történt volna...

– ajándékozott meg egy bátorító mosollyal.

– Bár úgy lenne – feleltem óriási gombóccal a torkomban, amitől Kocsis láthatóan zavarba jött, és hirtelen nem is tudta, mit mondjon.

– Mi volt tavaly? – forgatta a fejét Zsombor.

– Majd elmondom – suttogta Lóránt, aki az osztálytársamként tisztában volt a történetekkel. Lesütött szemmel álltam, és a kínos csendben feszengve vártam, hogy témát váltsunk.

– Khm. Szóval. Hanna, örülnék, ha részt vennél a versenyen, óriási szükség van rád és a tudásodra – makogta az igazgató, és megpróbálta összeszedni a gondolatait, és továbblépni anélkül, hogy jobban feszegetnénk a múltat. – Nos tehát, a tantestület egyetértett abban, hogy ti hárman induljatok el a versenyen. Hanna a múltbeli kimagasló matematikai sikereiért – biccentett felém –, Bernadett a vízilabdában elért kiemelkedő eredményeiért – mosolygott Bernadetre –, Lóránt pedig sportos alkataért, atléta fizikumáért, és mint kiderült, a kitartó lábnapjai miatt – szólt kissé zavartan. – És akkor már csak egy szabad hely maradt a csapatban – mondta, és megállapodott a tekintete Zsomboron.

– Én? – kérdezte a fiú nagyokat pislogva.

– Bizony, te – bólintott Kocsis, és hatalmas sóhajtást hallott, mint aki nagy gondban van. – Tudnotok kell, hogy ebből

volt a legtöbb vita. Minden tanár a saját tárgyában jeleskedő diákok közül próbálta az utolsó versenyzőt kiválasztani. A human tárgyak pedagógusai valósággal tomboltak, hogy még nincs a csapatban erős nyelvtanos. Az informatikatanárok kikérték maguknak, hogy nem választottunk ki senkit, aki ezen a területen ért el kiemelkedő eredményeket, holott tele van az iskola youtuberekkel, akik napi szinten készítenek gameplay-videókat. Például az egész tizedik cé – gondolta át. – Én mégis úgy döntöttem, hogy a kilencedikes Szalai Zsombort választom, holott mindenki túl fiatalnak tartja a versenyhez, és valljuk be, a fizikuma sem indokolja, hogy részt vegyen egy megmérettetésen, ahol nem tudni előre, mi vár rá – mondta végül.